

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/116/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5122202134
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5122202134.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jany Vargovej, v spore žalobcu: S O F T E L spol. s r.o., so sídlom Mariánske námestie 29/6, 010 01 Žilina, IČO: 00 692 468, právne zastúpeného: JUDr. Marcel Ružarovský, advokát, so sídlom A. B. XXX, XXX XX C., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, v konaní o zaplatenie 377,92 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 45C/18/2022-141 zo dňa 29.6.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu dôvodne vynaložených trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia náhrady škody vo výške 377,92 eur spolu s úrokom z omeškania podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a zaplatenia sumy 39,09 eur ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a to z titulu nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu mesta Žilina pri vydaní rozkazov o uložení pokuty za správny delikt. Za nesporné medzi stranami označil to, že mesto Žilina dňa 26.10.2021 vydalo dva rozkazy o uložení pokuty za správny delikt žalobcovi - pokutu vo výške 78,-eur (č. MO/1172/21/OVOČ-P, č. MO/1167/21/OVOČ-P), že žalovaný podal odpor proti obom rozkazom o uložení pokuty prostredníctvom právneho zástupcu, že následne Mesto Žilina vydalo dňa 22.11.2021 dve rozhodnutia o zastavení konania o správnom delikte držiteľa vozidla (č. MO/1172/21/OVOČ-P, č. MO/1167/21/OVOČ-P). Ďalej za nesporným považoval, že žalobca podal žiadosť zo dňa 07.12.2021 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na mesto Žilina a to dňa 08.12.2021, že mesto Žilina postúpilo uvedenú žiadosť žalobcu ako poškodeného na Ministerstvo vnútra SR a to podaním zo dňa 16.12.2021, o čom upovedomilo žalobcu. Za nesporné mal, že Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 16.02.2022 zaslalo žalobcovi odpoveď, v ktorom okrem iného uviedlo, že žiadosť považuje za neopodstatnenú, nedošlo ku kumulatívne splneniu hmotnoprávných podmienok zodpovednosti štátu za škodu. Čo sa týka pasívnej vecnej legitímácie, nebolo sporným, že pasívne vecne legitimovaným v danom spore je štát (Slovenská republika). Za sporné skutočnosti medzi stranami označil to, či orgánom konajúcim v mene štátu má byť Ministerstvo vnútra SR alebo mesto Žilina, ako aj skutočnosť, či sú kumulatívne splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu, ktorými sú nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť. Sporným bol aj titul náhrady škody, teda či škoda mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, ktorá škoda má spočívať v trovách právneho zastúpenia - zastupovanie žalobcu advokátom v správnom

konaní. Sporným boli aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Súd prvej inštancie poukázal na to, že dôkazné bremeno má žalobca, aby preukázal, že sú kumulatívne splnené všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prejednávanej veci je orgánom konajúcim v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, a to podľa § 4 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu: ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu (zákon č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke).

2. Po ustálení pasívne legitimovaného subjektu sa súd prvej inštancie vysporiadal s otázkou, či ide o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom, alebo náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Na základe žalobcom vymedzeného skutkového stavu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že ide o nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. V danej veci bol vydaný rozkaz (rozkazy) o uložení pokuty za správny delikt, žalobca podal odpor proti rozkazom o uložení pokuty, príslušný orgán vydal rozhodnutie, ktorým zastavil konanie o správnom delikte (rozkazy teda nenadobudli právoplatnosť). Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú: a) nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, b) existencia škody, c) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Mal za to, že v súdnom spore, v ktorom sa žalobca domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu štátu je práve žalobca nositeľom povinnosti preukázania všetkých uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (všetky predpoklady musia byť kumulatívne splnené), pričom je povinnosťou žalobcu preukázať, že štát zodpovedá za vzniknutú škodu. Mal za preukázané, že bola splnená procesná podmienka - predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, pričom v zmysle platnej právnej úpravy pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný, pričom sa vychádza z opisu rozhodujúcich skutočností v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, nie je podstatné to, ako poškodený resp. žiadateľ o náhradu škody právne kvalifikuje svoj uplatnený nárok v žiadosti. Mal za nepochybné, že ide o identický nárok, čo sa týka náhrady škody, čo do výšky 377,92 eur (v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, aj v žalobe o náhradu škody) vychádzajúci z tých istých skutkových tvrdení. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nesprávny úradný postup je každý postup orgánu verejnej moci, ktorý pri výkone verejnej moci postupuje v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo v rozpore so zásadami výkonu verejnej moci a základnými právnymi princípmi. Nesprávny úradný postup je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. V rozhodnutiach o zastavení konania o správnom delikte zo dňa 22.11.2021 bolo konštatované, že príslušný orgán zastavuje konanie o správnom delikte z dôvodu, že bolo nesprávne alebo neúplne vyhodnotené porušenie pravidiel cestnej premávky, čiže orgán verejnej moci postupoval pri ukladaní pokuty v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom (zákonom č. 8/2009 Z.z., § 139a ods. 7). Obec (mesto Žilina) nesprávne postupovalo, príslušný orgán sám konštatoval, že konanie bolo zastavené z dôvodu nesprávneho (neúplného) vyhodnotenia porušenia pravidiel cestnej premávky. To, že konania o správnom delikte boli zastavené znamená, že nemali byť teda vydané pre neexistenciu dôvodov. Súd prvej inštancie mal za to, že bol naplnený predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu - nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci. Uviedol, že v danej veci nie je možné aplikovať ust. § 9 ods. 3 cit. zákona, na ktoré poukazoval žalovaný, nakoľko sa nejedná o nesprávny úradný postup vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa/povereného pracovníka finančnej správy.

3. Súd prvej inštancie ako ďalší predpoklad zodpovednosti štátu skúmal existenciu škody v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Žalobcu dôvodil vznik škody vynaloženými nákladmi na zastupovanie - vznikom trov konania (trovy právneho zastúpenia) za 4 úkony právnej služby (4 x suma 83,61 eur ako odmena za jeden úkon právnej služby + 4 x suma 10,87 eur ako režíjny paušál = 377,92 eur) uplatnené, vyčíslené podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Súd prvej inštancie uviedol, že poškodený je povinný vznik škody preukázať, pričom ho zaťažuje bremeno tvrdenia a povinnosť predložiť dôkazy na preukázanie vlastných tvrdení. Je to ujma, ktorá nastala alebo sa prejavila v majetkovej sfére poškodeného. Aby bol splnený tento zákonný predpoklad, musí škoda aj existovať najneskôr v čase,

kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje, čiže žalobca musí preukázať vznik skutočnej škody, teda ujmy spočívajúcej vo vynaložení finančných prostriedkov za úkony právnej služby tak, ako boli tieto špecifikované v žalobe (za 4 úkony právnej služby: suma 94,48 eur x 4, spolu suma 377,92 eur), ktoré mal žalobca skutočne vynaložiť voči svojmu právnomu zástupcovi. Žalobca v podanej žalobe vymenoval jednotlivé úkony právnej služby: 1/ prevzatie a príprava zastúpenia v konaní č. MP/1172/21/OVOČ-P odmena v sume 83,61 eur + režijný paušál v sume 10,87 eur, spolu suma 94,48 eur, 2/ podanie odporu v konaní č. MP/1172/21/OVOČ-P odmena v sume 83,61 eur + režijný paušál v sume 10,87 eur, spolu suma 94,48 eur, 3/ prevzatie a príprava zastúpenia v konaní č. MP/1167/21/OVOČ-P odmena v sume 83,61 eur + režijný paušál v sume 10,87 eur, spolu suma 94,48 eur, 4/ podanie odporu v konaní č. MP/1167/21/OVOČ-P odmena v sume 83,61 eur + režijný paušál v sume 10,87 eur, spolu suma 94,48 eur. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vznik jeho skutočnej škody, pričom konštatoval, že škoda v uplatnenej výške žalobcovi doposiaľ ani nevznikla. Vychádzal z toho, že žalobca spolu s podaním zo dňa 05.06.2023 predložil - výpis z účtu, z ktorého vyplýva, že žalobca poukázal dňa 12.11.2021 právnomu zástupcovi sumu 160,-eur a výpis z účtu, z ktorého vyplýva, že žalobca poukázal dňa 07.12.2021 právnomu zástupcovi sumu 120,-eur. Súd prvej inštancie mal za to, že aj napriek uvedenému, nemal preukázané zo strany žalobcu, že žalobcovi škoda skutočne vznikla, a teda nie je preukázaný vznik skutočnej škody. Žalobca nepredložil faktúru, resp. iný doklad (vyúčtovanie zo strany právneho zástupcu za úkony právnej služby poskytnuté žalobcovi), ani doklady o úhrade uplatnenej sumy vo výške 377,92 eur. Súd prvej inštancie vyjadril ten názor, že žalobcom predložené výpisy z účtu nie sú dôkazom o zaplatení sumy (trov právneho zastúpenia, ani do výšky 280,-eur), ktorá má predstavovať škodu, ktorej náhrady sa žalobca domáha v danej veci. Ide o sporové konanie, kedy strany zaťažuje povinnosť tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, t.j. povinnosť predložiť jednoznačné dôkazy na preukázanie vlastných tvrdení, pričom žalovaný rozporoval nárok žalobcu ako taký (aj čo sa týka nepreukázania existencie škody). Z týchto dvoch predložených výpisov z účtu nie je preukázané, že súvisia s daným konaním - že tieto sumy boli zaplatené za zastupovanie žalobcu v uvedenom správnom konaní. Žalobca si uplatňoval inú sumu, doklady sú na inú sumu, vo výpise z účtu nie je žiadna špecifikácia, poznámka, bližšia identifikácia platby, že tieto sumy boli zaplatené jednoznačne v súvislosti s týmto konaním - uvedené z výpisov z účtu nevyplýva (žalobca si uplatňoval náhradu škody za trovy konania - trovy právneho zastúpenia za 4 úkony právnej služby spolu vo výške 377,92 eur, zároveň si žalobca v žalobe uplatnil aj sumu 39,09 eur ako príslušenstvo pohľadávky, žalobca až v priebehu konania predložil dva výpisy z účtu na sumu 160,-eur a sumu 120,-eur, nie je uvedené, za čo konkrétne bola suma uhradená, spolu suma 280,-eur). Iné doklady žalobca nepredložil. Právny zástupca žalobcu mohol zastupovať žalobcu, poskytovať právne služby aj v súvislosti s iným konaním/v inej veci. Náhrada škody zahŕňa náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli. Súd mal za to, že nemal preukázané zo strany žalobcu, že žalobcovi škoda skutočne vznikla, nie je preukázaný vznik skutočnej škody podľa § 18 ods. 2, 3 zákona č.514/2003 Z.z. Žalobca nepredložil faktúru (vyúčtovanie za úkony právnej služby poskytnuté žalobcovi zo strany jeho právneho zástupcu), žalobca nepreukázal zaplatenie trov právneho zastúpenia v sume 377,92 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že skutočnou škodou sa rozumie ujma, ktorá nastala, resp. sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi. Vyjadruje sa porovnaním majetkového stavu poškodeného pred vznikom škody a po poškodení. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/467/2013 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 10/2016) zaujal právny názor, že škoda vzniká dlžníkovi vtedy, keď svojmu veriteľovi dlžnú čiastku zaplatil. Sama skutočnosť, že veriteľ má voči dlžníkovi nejakú pohľadávku (aj keby bola priznaná rozhodnutím súdu) nie je škodou. Ak skutočnou škodou je ujma prejavujúca sa v majetkovej sfére poškodeného faktickým znížením jeho majetku, škoda nevzniká dovtedy, kým nedôjde k úhrade dlžnej čiastky. Okolnosť, že veriteľ má voči dlžníkovi nejakú pohľadávku neznamena, že majetok dlžníka sa o túto pohľadávku znížil. Súd prvej inštancie uzavrel, že pokiaľ žalobca nepreukázal, že skutočne uhradil svojmu právnomu zástupcovi vynaložené trovy právneho zastúpenia v uvedenom správnom konaní, škoda spočívajúca vo vynaložení týchto trov právneho zastúpenia mu nevznikla. Nebolo teda jednoznačne preukázané, že majetok žalobcu sa fakticky znížil o sumu 377,92 eur (v súvislosti so správnym konaním). Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že súd prizná len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom bez ohľadu na to, koľko poškodený skutočne platil právnomu zástupcovi (poukazujúc na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/402/2015). Súd prvej inštancie mal za to, že nemal preukázané zo strany žalobcu, že žalobcovi škoda skutočne vznikla, nie je preukázaný vznik skutočnej škody. Súd prvej inštancie uviedol, že neprizná náhradu škody spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia, iba na základe tarifnej odmeny podľa vyhlášky za jednotlivé úkony právnej služby (ako poukazoval žalobca),

ale je potrebné preukázať, že ich poškodený skutočne aj zaplatil. Nakoľko nemal preukázané splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, aby priznal žalobcovi nárok na náhradu škody, tak žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

4. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi, ani uplatnený nárok v sume 39,09 eur ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka - vynaložený v súvislosti so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku, nakoľko ani uhradenie tejto sumy žalobcom nebolo v spore preukázané. Súčasne mal súd prvej inštancie za to, že žalobca bližšie nešpecifikoval ako dospel k uplatnenej sume. Súd prvej inštancie uviedol, že ide o nárok, ktorý je podľa § 18 ods. 3 druhej vety zákona č. 514/2003 Z.z. vylúčený z odškodnenia zo strany štátu, teda štát za vynaloženie nákladov tohto druhu nenesie zodpovednosť. Vyplýva to i z dôvodovej správy, podľa ktorej „zákon vylučuje z náhrady škody náklady, ktoré poškodenému vznikli v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom, pretože toto predbežné prejednanie nároku má iba formálny charakter.“ Zákon vylučuje takýto nárok z odškodnenia bez ohľadu na osobu poškodeného (a stupeň jeho právnych znalostí) a pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie publikované pod R 26/2000, už z právnej vety tohto rozhodnutia je jasné, že sa týka predchádzajúcej právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorú predstavoval zákon č. 58/1969 Zb., a ktorá sa zmenila prijatím zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.07.2004 v tom smere, že odškodnenie nákladov na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nie je možné. Súd prvej inštancie tento nárok žalobcu zamietol, nakoľko samotná žaloba o zaplatenie sumy 377,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 01.03.2022 do zaplatenia bola zamietnutá, je tak zamietnuté aj príslušenstvo tejto pohľadávky aj s poukazom na uvedené dôvody. O trovách rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že ich náhradu priznal žalovanému ako úspešnému účastníkovi voči žalobcovi.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na nové konanie. Odvolanie odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písmeno f) a h) CSP. Žalobca sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že nemal byť preukázaný vznik škody na strane žalobcu v dôsledku nesprávneho úradného postupu a o nedostatku príčinnej súvislosti. Žalobca uviedol, že v konaní tvrdil, že mu vznikla škoda v dôsledku nesprávneho úradného postupu, pričom išlo o škodu (zmenšenie majetku) v priamej súvislosti s nákladmi na právne služby, ktoré si žalobca objednal na zastupovanie v správnom konaní o uloženie pokút zo strany Mesta Žilina. Žalobca síce až dodatočne predložil výpisy z účtu preukazujúce, že z jeho strany boli prevedené finančné prostriedky na účet právneho zástupcu v celkovej sume 160,- EUR (dňa 12.11.2021) a v sume 120,- EUR (dňa 07.12.2021). Neskoršie predloženie dôkazy však nemalo žiadny negatívny vplyv na vedenie a hospodárnosť sporu, pretože žalovaný mal možnosť sa týmito dôkazmi včas oboznámiť. Žalobca si uplatnil náhradu škody vo výške 377,92 EUR z dôvodu, že ide o sumu ako odmenu advokáta vypočítanú podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za zastupovanie vo veci správneho deliktu držiteľa vozidla, pričom boli vykonané celkom 4 úkony (2x prevzatie a príprava veci a 2x podanie vo veci samej). Tento postup žalobca odôvodnil ustálenou súdnou praxou, podľa ktorej výška náhrady škody za zastupovanie v trestnom konaní (túto judikatúru možno použiť aj na zastupovanie vo veciach priestupkov alebo správnych deliktov) sa vypočíta vždy podľa advokátskej tarify, teda podľa ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Žalobca mal za to, že súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Cdo 402/2015). Žalobca dodal, že všetky úkony vynaložené v konaniach o správnych deliktoch boli účelne vynaložené, pretože bez prevzatia veci a oboznámenia sa s povahou obvinenia proti žalobcovi, a následne podaným odporom, by neboli správne konania zastavené. Pokiaľ však súd prvej inštancie tento postup neakceptoval, potom je aj tak výška spôsobenej škody bez pochybností preukázaná. Žalobca mal za to, že preukázateľne na účet právneho zástupcu zaplatil sumu spolu 280,- EUR. Žalobca poukázal na svoje tvrdenia, že využil služby advokáta na zastupovanie v správnom konaní o uložení pokuty a tvrdenia, že za tieto služby advokáta zaplatil. Súčasne žalobca priložil výpisy z účtu advokáta o tom, že na jeho účet bolo zaplatených 280,- EUR. Podľa žalobcu žalovaný počas súdneho konania namietal iba to, že žalobca nemal povinnosť zvoliť si advokáta na zastupovanie v konaní o správnych deliktoch, že škoda nie je vypočítaná v súlade s ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (kedy žalovaný odkazoval pri výpočte na to, že sa mala použiť základná sadzba podľa zastupovania o priestupkoch) a že žalobca neuniesol dôkazné bremeno o skutočnej škode. Keď žalobca predložil výpisy z účtu právneho zástupcu, žalovaný reagoval tak, že potvrdil skutočnosť, že žalobca previedol na účet advokáta sumu 280,- EUR, pričom dodal, že žalobcom uplatnený nárok v tomto konaní je navýšený o sumu 97,92 EUR a konštatoval, že nerozumie postupu

právneho zástupcu žalobcu, ktorý vyúčtoval sumu 280,- EUR a od žalovaného sa dožaduje náhrady v sume 377,92 EUR. Podľa žalovaného predložený dôkaz reálne preukazuje skutočnosť, že žalobca na tento účel (pozn. žalobcu - právne služby) uhradil 280,- EUR. S poukazom na uvedené podľa žalobcu nebolo sporné, že žalobca zaplatil za právne služby svoju právnomu zástupcovi sumu 280,- EUR. V nadväznosti na to súd prvej inštancie viedol úvahy o tom (bod 41), že tieto platby nemuseli byť za právne služby ani nie je preukázaný súvis s daným správnym konaním. Tento názor súdu považuje žalobca za nesprávny a súčasne uvádza, že súd nesprávne zistil skutkový stav, vzhľadom na predložené dôkazy a vyjadrenia strán sporu. V prvom rade je potrebné uviesť, že faktúra je iba daňový doklad, ktorý nepreukazuje existenciu pohľadávky ani poskytnutie služieb. Z hľadiska hmotného práva je tento doklad takpovediac bezpredmetný a neprispel by k objasneniu tejto veci (faktúra totiž nepotvrďuje existenciu hmotnoprávneho vzťahu ani to, či boli služby reálne dodané). Žalobca vo veci predložil výpis z účtu advokáta, na ktorý poskytol finančné prostriedky za právne služby za zastupovanie v konaní o správnych deliktach. Išlo o jednu odmenu, ktorá sa platila v dvoch splátkach. Tento doklad pritom jednoznačne potvrďuje, že suma 280,- EUR bola na účet advokáta aj pripísaná. Žalobca tak preukázateľne a nepochybne vynaložil sumu 280,- EUR na poskytovanie právnych služieb, teda v jeho majetkovej sfére došlo k zníženiu hodnôt. Vznik škody tak nemôže byť pochybný. Rovnako je preukázané, že táto suma súvisela so zastupovaním v správnom konaní pred Mestom Žilina vo veciach správnych deliktov, čo žalobca tvrdil v jeho písomných podaniach. Túto skutočnosť nespochybnil ani žalovaný, dokonca ju potvrdil („To znamená, že rozdiel medzi nárokom na náhradu škody a reálnou platbou za poskytnuté služby právnym zástupcom..“). Žalobca teda tvrdil, že mu vznikla škoda spočívajúca vo vynaložených nákladoch na právne zastúpenie v správnych konaniach, ktoré boli neskôr zastavené, pričom predložil aj výpis z účtu advokáta, ktoré potvrdzovali prijatie sumy 280,- EUR. Žalovaný tieto skutkové tvrdenia nijakým spôsobom nepoprel v zmysle Civilného sporového poriadku, teda účinným spôsobom, kedy má povinnosť uviesť vlastné skutkové tvrdenia. Práve naopak, výslovne nepopieral a tvrdil, že za právne služby bolo zaplatené menej, než sa žalobca dožaduje. Žalobca následne poukázal na odbornú literatúru ohľadne § 151 CSP a teóriu dôkazného bremena. Žalobca mal za to, že jeho skutkové tvrdenia o tom, že suma 280,- EUR bola zaplatená práve na zastupovanie vo veciach správnych deliktov pred Mestom Žilina, bolo nesporné. Žalovaný ho nielen že nepoprel, ale nepriamo ho potvrdzoval. Za tohto stavu podľa žalobcu súd prvej inštancie postupoval nesprávne, ak robil tieto skutočnosti spornými, pretože mal z nich vychádzať ako z preukázaných skutočností. Súd preto nemôže nahrádzať stranu sporu a dopĺňať skutkové tvrdenia napr. o tom, že právny zástupca mohol žalobcu zastupovať aj v iných veciach, či v tom, že nepredložil faktúru alebo vyúčtovanie. Týmto spôsobom súd prvej inštancie narušil princíp rovnosti strán sporu, kedy nesporné skutkové tvrdenia žalobcu robil spornými na základe vlastných úvah. Podľa žalobcu žalovaný pritom v konaní nikdy neuviedol, že by žalobca nemal predložiť dôkazy na preukázanie výšky škody či príčinnej súvislosti, nikdy netvrdil, že by právny zástupca mohol žalobcu zastupovať aj v iných konaniach a pod.. Súd prvej inštancie týmto nekonal ako nezávislý rozhodca, ktorý má rozhodnúť spor, ale obhajoval žalovaného na základe tvrdení, ktoré ani sám žalovaný v konaní nepredniesol. Fakt, že žalobca podal žalobu, neznamená, že musí predkladať dôkazy na preukázanie každého jedného tvrdenia, pokiaľ žalovaný relevantným spôsobom tieto tvrdenia nepopiera. Práve z dôvodu, že žalovaný uznával predložené výpis z účtu, nepopieral zaplatenú sumu ani jej súvis so zastupovaním vo veci správnych deliktov, nemal námietky proti obsahu výpisu z účtu, žalobca považoval tieto tvrdenia a skutočnosti za nesporné, z ktorých má súd vychádzať ako z preukázaných. V civilnom sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré sú podkladom pre určenie predmetu dokazovania. S poukazom na to, že žalovaný neuviedol vlastné skutkové tvrdenia ohľadom zaplatenej sumy 280,- EUR a skutočnosti, že bola zaplatená za právne služby v konaní o správnych deliktach, potom súd nemal oprávnenie na dopĺňanie týchto tvrdení za žalovaného, ale mal vyhádzať z toho, aké skutkové tvrdenia boli prednesené a aké dôkazy predložené.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Žalovaný nesúhlasil s odvolacími dôvodmi, na základe ktorých žalobca podal odvolanie. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o tom, že v tejto veci žalobca nepreukázal vznik škody na strane žalobcu v dôsledku nesprávneho úradného postupu a nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi žalobcom tvrdenou škodou a nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Žalovaný poukázal na to, že nielen vo svojom vyjadrení zo dňa 30.06.2022 k žalobe žalobcu, upozorňoval na skutočnosť, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno preukázania skutočnej škody, pričom uvedené namietal aj v replike, načo žalobca stále nereagoval. Žalovaný uviedol, že žalobca nekonal starostlivo, ako vyžaduje CSP, nakoľko keby bol potvrdil o úhrade poskytol súdu prvej inštancie včas, mohlo dôjsť k vzájomnej konfrontácii strán sporu o týchto sporných potvrdeniach úhrady

280,- Eur priamo na pojednávaniach pred súdom prvej inštancie, kde v rámci svojho procesného útoku mohol prispieť k prezentovaniu svojich názorov na sporný názor strán konania ohľadom existencie skutočnej škody, však, tak sa nestalo. Podľa žalovaného prístup právneho zástupcu žalobcu, i po viacnásobnom upozornení žalovaným na nepreukázanie existencie škody žalobcom, vo veci úhrady za poskytnuté služby práve v tejto právnej veci, vo veľkej miere preukazuje špekulatívnosť strany žalobcu v tomto súdnom konaní a s veľkou pravdepodobnosťou potvrdzuje, že nevyšpecifikované platby v sume 160,- Eur a 120,- Eur svedčia o tom, že môžu byť potvrdením úhrad za služby nesúvisiace s nárokom na náhradu škody požadovanej touto žalobou. Žalovaný odmietol tvrdenia žalobcu, nakoľko nie sú pravdivé a považuje ich len za konštrukt právneho zástupcu žalobcu, o to viac, že žalovaný počas celého priebehu tohto súdneho konania spochybňoval vznik a existenciu skutočnej škody, namietal nepreukázanie jej existencie a vo svojom záverečnom podaní zo dňa 20.06.2023 jasne vzniesol námietku nárokovanvej náhrady škody, keďže žalovaný už vtedy spochybňoval čestnosť a pravdivosť tvrdení strany žalobcu ohľadom existencie skutočnej škody. Žalovaný má za to, že žalobca nepreukázal, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu vznikla skutočná škoda, i napriek tomu, že použil značne dramatické tvrdenia s cieľom vytvoriť falošný obraz, pomocou ktorého sa snaží presvedčiť súdy o dôvodnosti ním uplatneného nároku. Žalovaný poukázal na starú rímsku sentenciu (Digesta): „nemini dolus suus prodesse debet – nikomu nemá byť na prospech jeho zlomyseľnosť. Záverom vyjadrenia uviedol, že žalobca vo svojom odvolaní neuvádza žiadne relevantné skutočnosti, a preto s námietkami a argumentáciou v jeho odvolaní žalovaný en bloc nesúhlasí. Teda žalovaný sa jednak nestotožnil s argumentáciou žalobcu uvedenou v žalobe, ako aj s argumentáciou a námietkami uvedenými v odvolaní žalobcu, pričom žalobu v celosti od počiatku odmietal.

7. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovaného zotrval na skutočnostiach uvedených v odvolaní. Opätovne poukázal na to, že žalovaný nerozporoval uhradenie sumy 280,- eur žalobcom jeho právnomu zástupcovi. Označil za úsmevné, že žalovaný najskôr potvrdzoval, že škoda vznikla v rozsahu 280,- EUR za zastupovanie žalobcu právnym zástupcom, a po zamietnutí žaloby súhlasí s tým, že škoda vlastne nebola preukázaná. Žalobca poukázal na skutočnosť, že Civilný sporový poriadok vychádza zo zásady, že za výsledok konania nesú procesnú zodpovednosť strany sporu. Je na stranách sporu, aké skutkové tvrdenia uvedú, aké dôkazy predložia alebo označia a či relevantným spôsobom poprú skutkové tvrdenia protistrany. V tomto prípade žalovaný v nadväznosti na predloženie dôkazov preukazujúcich skutočnú úhradu za právne služby nepopieral tieto tvrdenia a ani neuvádzal vlastné, čím sa stali skutkové tvrdenia žalobcu nespornými, navyše boli doložené relevantnými listinami. Vzhľadom na to, že išlo o nesporné tvrdenie žalobcu, podložené dôkazom, nebol súd prvej inštancie oprávnený rozporovať tieto skutočnosti a dopĺňať skutkové tvrdenia namiesto žalovaného, ktorý ich ani nepopieral. Nemôže obstať ani argument žalovaného, že už vo vyjadrení k žalobe popieral vznik zodpovednosti za škodu (vrátane existencie škody), keď v jeho vyjadrení zo dňa 20.06.2023 skutočnosti tvrdené žalobcom nerozporoval, neuvádzal vlastné skutkové tvrdenia, namietal iba rozdiel súm. Žalovaný teda po predložení dôkazov nenamietal existenciu škody ani jej súvis so zastupovaním žalobcu právnym zástupcom v správnych konaniach, v ktorých Mesto Žilina uložilo dve nezákonné pokuty za správny delikt, ktoré následne boli zrušené pre nesprávne zistenie skutkov. Rovnako žalovaný po preložení výpisov z účtu nenamietal ani príčinnú súvislosť a skutkové tvrdenia dopĺňal súd, ktorý polemizoval o tom, že sa zaplatená odmena mohla týkať aj iného konania. Tu však treba zdôrazniť, že žalobca a ani žalovaný nikdy netvrdili, že by právny zástupca žalobcu zastupoval žalobcu v akomkoľvek inom konaní. Žalobca dokonca priamo v žalobe opísal, v akých konaniach mu boli poskytované právne služby (správne konanie na Meste Žilina) a že za zastupovanie vynakladal finančné prostriedky. Napokon aj z termínov platieb je zrejmé, že sa jednalo o platby počas správneho konania, resp. krátko po ňom, kedy sa doplácala zvyšná časť odmeny podľa dohody advokáta a klienta. Krátko na to bola potom podaná žiadosť o predbežné prerokovanie a následne začalo toto súdne konanie, takže nie je zrejmé, v akom inom konaní alebo v ktorej inej veci mal právny zástupca žalobcu tohto zastupovať. O existencii predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu tak nemohli existovať rozumné pochybnosti, navyše žalovaný vyjadrení zo dňa 20.06.2023 potvrdil viaceré skutočnosti tvrdené a preukázané žalobcom. Postup súdu prvej inštancie teda nebol správny, nakoľko nedôvodným aktivizmom suploval činnosť strany a dopĺňal vlastné skutkové tvrdenia. Žalobca nevidel nič nezvyčajné na tom, že jeho právny zástupca (príp. zamestnanec tohto právneho zástupcu) opomenul k žalobe doložiť dôkazy – výpis z účtu – ktorými sa preukazovala výška škody. Aj advokáti a ich zamestnanci sú iba ľudia, ktorí sa môžu pri množstve práce a vyťaženiach pomýliť, či už v texte podania alebo v rámci jeho príloh. Takéto ľudské zlyhanie je prirodzené a podobné omyly sa stávajú aj úradným osobám. Žalobca však na tento nedostatok žaloby reagoval včas, aby bola zachovaná hospodárnosť konania a v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním doložil súdu potrebné

dôkazy. Dokonca aj žalovaný mal možnosť na podanie žalobcu a dôkazy reagovať, čo aj urobil podaním zo dňa 20.06.2023, teda 9 dní pred pojednávaním. Podľa vlastného vyjadrenia žalovanému mu boli doručené už dňa 08.06.2023, teda žalovaný mal zachované všetky procesné práva, vrátane prípravy na pojednávanie. V tejto súvislosti považuje žalobca za účelový výklad ustanovenia § 153 ods. 1 CSP zo strany žalovaného. Civilný sporový poriadok síce prikazuje stranám sporu predkladať dôkazy včas, no žalovaný vôbec neberie zreteľ na odsek 2 uvedeného ustanovenia CSP. Žalobca mal za to, že síce nepredložil listiny už spolu so žalobou, ale napriek tomu ich predložil čas, v dostatočnom časovom predstihu pred prvým pojednávaním, o čom svedčí aj fakt, že sa k nim stihol vyjadriť aj žalovaný a pojednávanie nebolo potrebné odročiť ani vykonať iné úkony zo strany súdu. Žalobca pritom mohol v súlade s ustanovením § 154 CSP uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Žalobca tiež poukázal na to, že na koncentráciu konania sa žalovaný „nesťažoval“ skôr, a to ani v jeho podaní zo dňa 20.06.2023, ktorým reagoval na dodatočne predložené dôkazy. Za špekulatívny označil postoj žalovaného, ktorý najskôr potvrdil existenciu škody vo výške 280,- EUR za zastupovanie žalobcu, a v súčasnosti to popiera a tvrdí, že žiadna škoda nevznikla. Prvýkrát až v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žalovaný uvádza, že „nevyšpecifikované platby v sume 160,- EUR a 120,- EUR svedčia o tom, že môžu byť potvrdením úhrady za služby nesúvisiace s nárokom na náhradu škody...“, teda ide o taký prostriedok procesnej obrany žalovaného, ktorý mohol byť uplatnený skôr, teda už počas konania pred súdom prvej inštancie, napríklad vo vyjadrení k žalobe. Žalobca však už uviedol, že právny zástupca mu právne služby v inej veci neposkytoval, ktoré tvrdenie nebolo popreté a napokon aj platby sú v časovej a logickej súvislosti s tým, že zastupovanie sa týkalo správneho konania pred Mestom Žilina za uložené pokuty. Po zaplatení bola podaná žiadosť podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a následne žaloba na súd. Na omyl ľudskej bytosti, či už je to advokát, úradník, lekár alebo iná osoba, preto nie je nič neuveriteľné. Ak by si žalobca (resp. právny zástupca) tento omyl uvedomil skôr, boli by dôkazy zaslané logicky skôr. Na nepriloženie dôkazov k žalobe sa prišlo až v mesiaci jún 2023, kedy sa malo uskutočniť aj pojednávanie a právny zástupca žalobcu vykonával internú kontrolu veci a dojednával so žalobcom otázku týkajúcu sa osobnej účasti na pojednávaní. Žalobca napokon pripomína, že odvolací súd preskúmava rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré vychádza zo stavu veci v čase vydania rozhodnutia. Žalovaný nepoprel výšku škody podaním zo dňa 20.06.2023, kedy reagoval na predložené dôkazy, ani príčinnú súvislosť a ani netvrdil, že sa jedná o špekulácie či nesúvisiace platby s týmto konaním.

8. Žalovaný v písomnej duplike k replike žalobcu uviedol, že sa naďalej s uplatneným nárokom žalobcu nestotožňuje a má za to, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu existencie troch hmotnoprávných podmienok vyžadovaných zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), ktoré na to, aby mohla byť žaloba úspešná, musia byť splnené kumulatívne. Žalovaný označil prístup žalobcu za špekulatívny a zastáva názor, že dôkazné bremeno preukázania vzniku škody žalobca neunesol i napriek tomu, že dôkaznú povinnosť posledným úkonom v rámci prvoinštančného konania splnil, ale táto však nevedla k preukázaniu tvrdení žalobcu. Vo zvyšku zotrval na tvrdeniach uvedených v replike a rozhodnutie žiadal potvrdiť ako vecne správne. Žalobca písomné vyjadrenie k duplike žalovaného nepodal.

9. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem) v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na tom skutkovom stave, že žalobca nepreukázal v súdnom konaní skutočný vznik škody na jeho strane, hoc zvyšné predpoklady v podobe nesprávneho úradného postupu a existencie príčinnej súvislosti by preukázané boli. Odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie mal za to, že za danej skutkovej situácie, ak by bol preukázaný vznik škody, tak by bola preukázaná aj príčinná súvislosť (viď ods. 42 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a veta „Príčinná súvislosť je daná v takýchto prípadoch“). Odvolací súd preto konštatuje, že v tejto časti žalobca nedôvodne namietal závery súdu prvej inštancie, ktoré boli v jeho prospech. Predložené výpisy z účtu vyhodnotil ako nedostatočný dôkazný prostriedok, ktorý nemohol v konaní preukázať vznik škody na strane žalobcu.

11. Žalobca v odvolaní namietal, že preukázal vznik škody, aj s ohľadom na vyjadrenia žalovaného z podania zo dňa 20.06.2023 a skutočnosť, že predložil faktúry o úhrade súm vo výške 280,- eur s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Cdo 402/2015.

12. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že pri rozhodovaní vo veci samej vzal súd prvej inštancie do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní vo veci samej súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval, pričom rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu na zvýraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie dodáva nasledovné:

13. Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. účtovný doklad je preukázateľný účtovný záznam, ktorý musí obsahovať

- a) slovné a číselné označenie účtovného dokladu,
- b) obsah účtovného prípadu a označenie jeho účastníkov,
- c) peňažnú sumu alebo údaj o cene za mernú jednotku a vyjadrenie množstva,
- d) dátum vyhotovenia účtovného dokladu,
- e) dátum uskutočnenia účtovného prípadu, ak nie je zhodný s dátumom vyhotovenia,
- f) podpisový záznam osoby (§ 32 ods. 3) zodpovednej za účtovný prípad v účtovnej jednotke a podpisový záznam osoby zodpovednej za jeho zaúčtovanie,
- g) označenie účtov, na ktorých sa účtovný prípad zaúčtuje v účtovných jednotkách účtujúcich v sústave podvojného účtovníctva, ak to nevyplýva z programového vybavenia.

14. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z.z. účtovná jednotka je povinná vyhotoviť účtovný doklad bez zbytočného odkladu po zistení skutočnosti, ktorá sa ním preukazuje, a to tak, aby bolo možno určiť obsah každého jednotlivého účtovného prípadu spôsobom podľa § 8 ods. 5.

15. Podľa § 8 ods. 5 zákona č. 431/2002 Z.z. účtovníctvo účtovnej jednotky je zrozumiteľné, ak umožňuje podľa § 4 ods. 8 jednotlivo aj v súvislostiach spoľahlivo a jednoznačne určiť obsah účtovných prípadov v nadväznosti na použité účtovné zásady a účtovné metódy (§ 4 ods. 2) a obsah účtovných záznamov v nadväznosti na použité formy účtovných záznamov (§ 31 ods. 2).

16. Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. účtovnú dokumentáciu účtovnej jednotky tvorí súhrn všetkých účtovných záznamov vytváraných podľa § 4 ods. 5.

17. Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. na účely tohto zákona sa za preukázateľný účtovný záznam považuje iba účtovný záznam, ktorého obsah priamo dokazuje skutočnosť alebo ktorého obsah dokazuje skutočnosť nepriamo obsahom iných preukázateľných účtovných záznamov. Pri zaznamenaní a spracovaní týchto skutočností musí účtovný záznam spĺňať požiadavky podľa § 31 ods. 3.

18. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca nepreukázal vznik jeho skutočnej škody, pričom správne aj konštatoval, že škoda v uplatnenej výške žalobcovi doposiaľ ani nevznikla. Správne vyhodnotil aj žalobcom predložený výpis z účtu, o poukázaní sumy 160,- eur dňa 12.11.2021 a dňa 07.12.2021 sumy 120,-eur právneho zástupcovi. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že aj napriek uvedeným platbám, nemal preukázané zo strany žalobcu, že žalobcovi škoda skutočne vznikla, a teda nie je preukázaný vznik skutočnej škody. Žalobca nepredložil faktúru, resp. iný doklad (vyúčtovanie zo strany právneho zástupcu za úkony právnej služby poskytnuté žalobcovi), ani doklady o úhrade uplatnenej sumy vo výške 377,92 eur. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný opakovane od začiatku konania namietal nepreukázanie vzniku škody. Pričom povinnosťou žalobcu bolo predložiť také dôkazy – účtovné doklady, ktoré by bez pochybností preukazovali, že žalobca uhradil právneho zástupcovi vzniknutú škodu. V súlade so zákonom o účtovníctve je právny zástupca povinný viesť účtovníctvo tak, aby účtovné záznamy jednoznačne podľa obsahu a označenia preukazovali, ku ktorým účtovným prípadom sa viažu (viď § 10 ods. 1 písm. a) až e) v spojení s § 32 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z.). Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcom predložené

výpisy z účtu nie sú dôkazom o zaplatení sumy (trov právneho zastúpenia, ani do výšky 280,-eur), ktorá má predstavovať škodu, ktorej náhrady sa žalobca domáha v danej veci, nakoľko čistý výpis z účtu spolu s tvrdením žalobcu, nie sú preukazné dôkazy o vzniku škody, ak tieto boli namietnuté žalovaným. Ak žalobca napriek opakovaným námietkam zo strany žalovaného nepredložil vierohodné účtovné záznamy, neunesol dôkazné bremeno o existencii vzniku škody. V súlade so záverom súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že ide o sporové konanie, kedy strany zaťažuje povinnosť tvrdenia, ako aj dôkazného bremeno, t.j. povinnosť predložiť jednoznačné dôkazy na preukázanie vlastných tvrdení, pričom žalovaný rozporoval nárok žalobcu ako taký (aj čo sa týka nepreukázania existencie škody). Z predložených výpisov z účtu nie je preukázané, že súvisia s daným konaním, že tieto sumy boli zaplatené za zastupovanie žalobcu v uvedenom správnom konaní. Žalobca si uplatňoval inú sumu, vo výpise z účtu nie je žiadna špecifikácia, poznámka, bližšia identifikácia platby, že tieto sumy boli zaplatené jednoznačne v súvislosti s týmto konaním, a preto uvedené z výpisov z účtu nevyplýva, nakoľko žalobca si uplatňoval náhradu škody za trovy konania - trovy právneho zastúpenia za 4 úkony právnej služby spolu vo výške 377,92 eur. Povinnosťou žalobcu bolo v konaní predložiť účtovné záznamy obsahujúce náležitosti v súlade s § 10 ods. 1 písm. a) až e) v spojení s § 32 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z., z ktorých by jednoznačne plynula opodstatnenosť tvrdeného vzniku škody. Žalobca však takto nepostupoval, napriek opakovaným námietkam, takéto doklady nepredložil, a preto ak súd prvej inštancie uzavrel, že nebolo jednoznačne preukázané, že majetok žalobcu sa fakticky znížil o sumu 377,92 eur (v súvislosti so správnym konaním), tak tento záver bol správny.

19. Odvolací súd k poukazu žalobcu na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/402/2015 je toho názoru, že toto rozhodnutie nemožno použiť na posudzované súdne konanie. Rovnako tak ako uviedol súd prvej inštancie odvolací súd uvádza, že uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sa zaoberalo tým, či náhradu škody priznať v rozsahu zmluvnej odmeny (paušálnej odmeny) dohodnutej medzi advokátom a jeho klientom alebo na základe účelne vynaložených nákladov poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi v rozsahu tarifnej odmeny podľa vyhlášky. Uvedené však nie je predmetom tohto konania. Súdy neriešia v tomto konaní charakter trov súdneho konania, ale trovy, ktoré majú predstavovať existujúcu náhradu škody, pri ktorej musia mať súdy jednoznačne preukázaný vznik skutočnej škody, t.j. zaplatenie vynaložených trov konania - trov právneho zastúpenia v súvislosti s konkrétnym konaním. Pre účely tohto konania nič na veci nemení, či boli trovy právneho zastúpenia vyúčtované dobre, nakoľko nebol preukázaný vznik týchto trov. Samotné vyúčtovanie trov (v tomto konaní nebolo preukázané, že by ich právny zástupca žalobcovi skutočne vyúčtoval trovy v súlade so zákonom o účtovníctve) ešte nie je dôvodom na priznanie takéhoto nároku na náhradu škody, nakoľko existencia pohľadávky neznamena skutočný vznik škody. Až uhradením riadne vyúčtovanej pohľadávky by žalobca preukázal vznik skutočnej škody, avšak uvedené v tomto konaní nenastalo. Preto neobstoja námietky žalobcu o preukázaní vzniku škody. Odvolací súd opätovne konštatuje, že je zásadný rozdiel medzi priznaním trov konania v súdnom konaní a uplatnením náhrady škody v podobe trov právneho zastúpenia v konaní o náhrade škody za nesprávny úradný postup, pri ktorom musí byť preukázaný ich vznik.

20. K námietkam žalobcu, že svoj nárok preukázal svojimi tvrdenia, výpismi z účtu a postojom žalovaného vo vyjadrení z júna 2023, odvolací súd konštatuje, že táto nie je dôvodná. Žalobca svoje odvolanie v tejto časti založil na tom, že žalovaný pripustil nespornosť časti pohľadávky v sume 280,-eur. Odvolací súd má za to, že táto domnienka žalobcu nie je dôvodná. Žalovaný v priebehu súdneho konania od počiatku namietal nepreukázanie aj vzniku škody (ako jeden zo zákonných predpokladov na priznanie nároku na náhradu škody), a na týchto skutočnostiach zotrval aj na pojednávaní dňa 29.06.2023, na ktorom žiadal žalobu zamietnuť s poukazom na predchádzajúce vyjadrenia. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že otázka existencie vzniku škody je naďalej sporná. Žalobca sa pojednávania dňa 29.06.2023 nezúčastnil, a preto prípadné možné odstránenie uvedenej spornej otázky nebolo možné, ak žalovaný zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Potom súd prvej inštancie správne postupoval ak skúmal vznik skutočnej škody na strane žalobcu, pričom správny bol aj záver, že vznik tejto škody preukázaný nemal. Žalobca nesprávne namietal, že ak žalovaný poprel existenciu vzniku jeho škody uplatnenej v tomto konaní, bol povinný uviesť vlastné skutkové tvrdenia ohľadne tejto skutočnosti. Odvolací súd uvádza, že v súlade s § 150 a § 151 CSP je zväčša potrebné uviesť pri popretí skutkových tvrdení protistrany vlastné skutkové tvrdenia, uvedené však neplatí absolútne, tak ako v tomto spore. Ak žalovaný namietol, že pohľadávka žalobcu nevznikla, nakoľko žalobca nepredložil riadne listinné dôkazy, ktoré by preukazovali vznik škody (viď napr. str. 7 vyjadrenia k žalobe), tak vyčerpал svoje možnosti skutkových tvrdení, nakoľko nemožno od neho žiadať, aby presne špecifikoval, čo žalobca presne neurobil. Rovnako tak dokazovať uvedenú skutočnosť na návrh žalovaného nemá

význam, nakoľko by sa dokazovala neexistujúca skutočnosť. Po takto vznesenej námietke žalovaným bolo na žalobcovi, aby bez pochyby preukázal, že vznikla škoda na jeho strane, a to predložením riadnych účtovných dokladov a potvrdení o úhrade škody. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie postupoval správne pri zistení sporných a nesporných skutočností, nakoľko všetky podania strán je potrebné posudzovať komplexne podľa obsahu vo vzájomných súvislostiach a nie je možné vytrhávať z kontextu jednotlivé časti. Preto ak na pojednávaní žalovaný zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach (v ktorých rozporoval preukázanie existencie škody na strane žalobcu) a žiadal žalobu v celosti zamietnuť z dôvodu nepreukázanie splnenia zákonných podmienok pre priznanie uplatnenej náhrady škody (vrátane vzniku škody), tak súd prvej inštancie postupoval správne ak posúdil otázku preukázania vzniku škody ako spornú s ohľadom na dovtedajší priebeh konania. Nedôvodná je preto aj námietka žalobcu o dopĺňaní skutkových tvrdení žalovaného súdom prvej inštancie, nakoľko žalobca si nesprávne vykladá skutkové a právne závery ako skutkové tvrdenia súdu. Odvolací súd pripomína, že súdne konanie má viesť k spravodlivej a účinnej ochrane práv a oprávnených záujmov, súčasne však nemá viesť k zneužívaniu práva. Ak žalobca nie je schopný predložiť riadny účtovný doklad (účtovný záznam, faktúru, spolu s dokladom o jeho úhrade), ktorý by preukazoval vznik škody na jeho strane, tak nemožno platby označené žalobcom posúdiť ako plnenie preukazujúce vznik škody.

21. Odvolací súd konštatuje, že v rámci odvolania žalobca osobitne nenapadol časť týkajúcu sa zamietnutia nároku na zaplatenie sumy 39,09 eur titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Bez ohľadu na uvedené, odvolací súd k uvedenej časti nároku konštatuje, že aj tu boli závery súdu prvej inštancie vecne správne a odvolací súd sa s nimi plne stotožňuje, a to tak so záverom, že aj v tejto časti žalobca nepreukázal vznik škody v podobe uhradenia tejto časti, ako aj s tým, že tento nárok je podľa § 18 ods. 3 druhej vety zákona č. 514/2003 Z.z. vylúčený z odškodnenia zo strany štátu, teda štát za vynaloženie nákladov tohto druhu nenesie zodpovednosť. A teda, že zákon vylučuje takýto nárok z odškodnenia bez ohľadu na osobu poškodeného (a stupeň jeho právnych znalostí).

22. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP) a plne sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, §262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).